

måtte erstattes med 3 sideordnede generalsekretærer, som skulle repræsentere de 3 vigtigste grupper af stater i dag, nemlig de socialistiske lande, de neutrale lande og „lande, som er medlemmer af vestlige militærblokke“. Også den øvrige del af sekretariatet burde sammensættes efter disse retningslinjer. Den sovjetrussiske repræsentant kom endvidere ind på beliggenheden af FNs hovedkvarter og rettede i denne forbindelse nogle anklager mod værtslandet USA; han mente, at man alvorligt skulle overveje en flytning af hovedsædet til en anden by, og nævnte som mulighed Wien, Genève eller Vest-Berlin.

Under sin omtale af FNs finansielle problemer stillede den sovjetrussiske repræsentant forslag om en opdeling af FNs budget i 3 dele.

For det første den egentlige administration. Udgifterne hertil burde stabiliseres på et bestemt niveau.

For det andet burde alle udgifter til FNs bistandsprogrammer skilles ud af det normale budget og opføres på særskilte budgetter. Størrelsen af disse skulle afgøres ved aftale mellem de medlemslande, der var villige til at deltage i finansieringen af dette arbejde.

For det tredje skulle, som hidtil, udgifterne til FNs fredsbevarende foranstaltninger holdes på et særskilt budget. Ved opstillingen af dette budget måtte man følge bestemmelserne i FN-pagtens artikler 11, 43 og 48, d. v. s. respektere sikkerhedsrådet som den afgørende instans på dette område.

Fra vestlig side beskæftigede man sig i stor udstrækning med den finansielle krise, som truede FN. Man påtalte, at en række lande deltog i FNs arbejde og nød godt af de fordele, som organisationen bød på, uden at betale. Denne optræden karakteriseredes som budgetmæssig sabotage og finansielt veto. Man gik imod det russiske forslag om en opdeling af budgettet, da en sådan opdeling af budgettet ingen problemer ville løse; FN kunne ikke være solvent på nogle områder og bankerot på andre; den finansielle integritet var udelelig. En opdeling af budgettet ville i øvrigt betyde mindre fleksibilitet. Selv om en del lande udtrykte betænkelighed ved de voksende budgetter og understregede nødvendigheden af sparsommelighed fra sekretariatet, fremhævedes

det på den anden side også, at de voksende budgetter var et resultat af, at FN stadig fik flere arbejdsopgaver. Der var derfor almindelig skepsis over for, om det var muligt at stabilisere FNs budget. Fra flere sider efterlystes dog en prioritering af udgifterne, især for så vidt angik det økonomiske og sociale arbejde.

De vestlige delegationer vendte sig imod tanken om en flytning af FNs hovedkvarter, både af økonomiske og praktiske grunde. I øvrigt mindede man om, at Sovjetunionen isin tid selv havde stemt for den nuværende placering af hovedkvarteret.

Hvad angår opbygningen af FNs organisation, gik man imod forslaget om at erstatte generalsekretæren af en „trojka“. Man indrømmede, at en række lande havde en beskedent repræsentation inden for FNs sekretariat, men understregede, at sekretariatets embedsmænd ikke måtte betragtes som repræsentanter for deres respektive lande og ikke måtte modtage instruktioner fra deres hjemlige regeringer, jfr. pagtens artikel 100. I øvrigt vendte man sig imod tendensen til at anbringe landene i tre båse.

De neutrale landes repræsentanter beskæftigede sig også meget med FNs alvorlige underskud og udtrykte stor betænkelighed ved udviklingen, men fremhævede, at man måtte skelne mellem dem, der ikke ville, og dem, der ikke kunne betale. Det ville dog i hvert fald være nødvendigt at gennemføre en særlig bidragsskala for FNs fredsbevarende operationer af hensyn til de mindre velstående lande. Nogle lande udtrykte i almindelighed betænkelighed over for de voksende budgetter uden hensyn til deres ringe betalingsevne. Andre lande afviste på den anden side muligheden af en stabilisering af FNs budgetter, da dette ville indebære en stagnation i FNs arbejde.

Alle de neutrale lande gik imod forslaget om at erstatte generalsekretærembedet med en „trojka“. Der var derimod udbredt tilslutning til ønsket om en bredere geografisk rekruttering af sekretariatets personale. Tanken om at flytte FNs hovedkvarter fik praktisk taget ingen tilslutning.

Den danske repræsentant (*Tyge Dahlgaard*) erklærede, at han ikke forstod den megen tale om at stabilisere FNs budgetter. En sådan stabilisering ville betyde stagnation i FNs arbejde, og han ville tværtimod